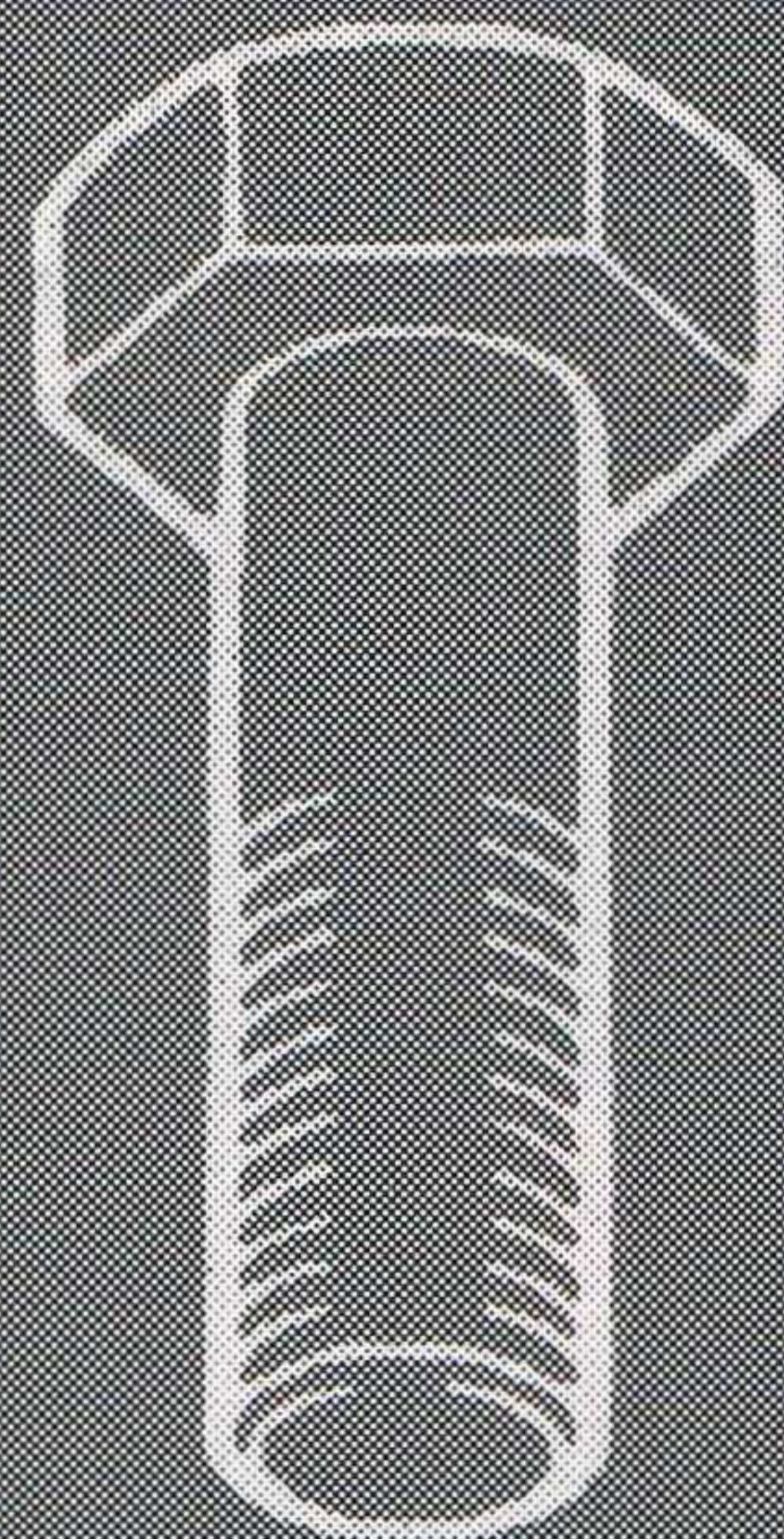

rush

COUNTERPARTS

let op

eerste oplage in speciale verpakking

WARNER MUSIC
NETHERLANDS

A Time Warner Company

RUSH

Counterparts

Warner Music

Op recente platen van Rush was een voorzichtige terugkeer naar gitaargeoriënteerd werk te constateren. Een ontwikkeling die haar voorlopige hoogtepunt gevonden heeft in 'Counterparts', de nieuwste plaat van dit Canadese trio. Het is een koers die deels bepaald is door de band zelf, zoals je elders in dit blad kunt lezen, maar producer Peter Collins mag mede verantwoordelijk gehouden worden voor het stevige karakter van het album. De kwaliteit van de Rush-albums is altijd verbluffend constant gebleven, iets waarvan 'Counterparts' opnieuw getuigt. Het is een genot om te luisteren naar harde, maar met bloedmooie melodielijnen voorziene composities als „Animate“, „Cut To Chase“ en de potentiële classic „Between Sun & Moon“. Kippevel krijg ik van dat nummer!! Opvallend is dat het aantal breaks en tempowisselingen beduidend minder is dan voorheen. De songs zijn daarbij compacter en zoals gezegd een stuk ruiger, mede omdat de rol van de keyboard op 'Counterparts' minimaal is. Opvallend is ook het rustige „Nobody's Hero“ met een, voor Rush-maatstaven, zeer directe tekst over Aids. Een ander nummer dat er, vanwege prominente koor-tjes, duidelijk uitspringt is het poppy „Stick It Out“, iets dat je niet zo vaak hoort bij Rush. De tweede helft van de CD toont met tracks als „Alien Shore“, „Speed Of Love“ en „Cold Fire“ meer de oude vertrouwde Rush. Prima songs, virtuoos spel en de als altijd complexe teksten van Neil Peart. Na een loopbaan die al meer dan twintig jaar omspant hoef je van zo'n band geen gigantische verrassingen meer te verwachten. Ik vraag me ook af of daar iemand op zit te wachten. Zolang ze hoogstaande platen als deze blijven maken, de bekende klasse gekoppeld aan wat nieuwe invalshoeken en een flinke dosis inspiratie, blijft het bestaansrecht van deze unieke formatie buiten kijf staan.

Robert Haagsma

Rush: een band al die meer dan twintig jaar actief is. Vooral in de jaren '70 en '80 bijna constant op toer; een instituut dat talloze bands in de symfonische en melodieuze sector heeft beïnvloed en daarbij een standaard heeft ontwikkeld aangaande technische perfectie, gekoppeld aan een sublieme produktie. Want dat is wat Rush te bieden heeft op de achttien platen - de live albums inclus - die tot nu toe uitkwamen. Daar kunnen we sinds kort 'Counterparts' als nummer negentien aan toevoegen. Een CD die, zelfs als onderdeel van een dergelijk omvangrijke catalogus, enige verrassingen herbergt. Dat maakt Rush tot één van de weinige formaties die voortkwamen uit de jaren '70, die kwalitatief schijnbaar moeiteloos aan de goede kant van de streep wisten te blijven. De muzikale aanpak van Rush heeft in de loop van de jaren een opmerkelijke golfbeweging doorgemaakt. Waren de eerste platen, ongeveer tot en met 'All The World's A Stage' uit 1976, sterk gitaar-georiënteerd, vanaf 'A Farewell To The Kings' werd het materiaal meer melodieus en doen keyboards hun intrede. Echter vanaf 'Grace Under Pressure' uit 1984 winnen de zes snaren weer terrein met als voorlopig hoogtepunt... juist: 'Counterparts'!

Ik spreek een uiterst relaxte en een tevreden indruk makende Geddy Lee, zanger, bassist, toetsenist en mede-songschrijver van Rush, in een bovenmodaal hotel in Amsterdam.

Geddy Lee: „Laat ik voorop stellen dat dit voor het eerst in jaren een CD is waar ik van A tot Z zeer content mee ben. Voorheen had ik al kort na de release van CD's spijt van sommige passages of andere aanmerkingen op het produkt. Het is inderdaad weer een heel stevige plaat geworden met een absolute hoofdrol voor het gitaarwerk van Alex Lifeson (lachend) Het werd tijd dat hij ook weer eens flink zijn gang kon gaan. Na een bepaalde periode moet je hem die lol gewoon gunnen.“ (komt nu bijna niet meer bij, maar haast zich de echte achtergrond te schetsen) „Voor 'Counterparts' hebben we weer gebruik gemaakt van de diensten van Peter Collins. We hebben daar in het verleden mee gewerkt in onze melodieuze periode. ('Power Windows' en 'Hold Your Fire', RH) Hij had tot dan toe weinig ervaring met heavy producties. Sindsdien heeft Peter naam gemaakt met werk voor Alice Cooper, Gary Moore en vooral Queensrÿche, wat voor ons een reden was om hem opnieuw aan te trekken. Hij heeft Alex gestimuleerd zijn gitaar weer eens ouderwets hard en direkt te laten scheuren. Alex had daar zelf ook weer zin in. In de loop der jaren heeft hij zich enorm geconcentreerd op het gebruik van pedalen en effecten. Hij weet wat de mogelijkheden daarvan zijn en dat, als hij dat wil, ze hem ter beschikking staan. Hij wilde terug naar de basis: gewoon gitaar en versterker, verder zo weinig mogelijk. Als ik overzie wat hij allemaal als gitarist gepresteerd heeft vind ik eigenlijk dat hij een ondergewaardeerde gitarist is. Het engineren en mixen is anders gedaan dan voorheen. In de studio werkten we met Kevin Shirley, vanwege zijn ruige aanpak 'caveman' genaamd. Hij houdt van een ruwe, direkte manier van opnemen. Achteraf hebben we de CD door een tweede persoon laten mixen met als doel oneffenheden weg te poetsen en de al te ruige stukken wat bij te schaven. Met als gevolg dat de CD hard is en tevens perfect klinkt. Of dit alles consequenties voor de concerten heeft? Ha! Zeker, onlangs zag ik dat Alex een fikse batterij Marshalls heeft

aangeschaft nu een toer aanstaande is. Dat zegt me genoeg. Het plan is om dit najaar door Amerika te toeren en in het voorjaar van 1994 weer naar Europa te komen.“

Niet alleen het totale geluid van 'Counterparts' is als verrassend te omschrijven. De CD bevat een paar songs met een invalshoek die je niet snel op een Rush album zou verwachten. Een voorbeeld daarvan is het rustige „Nobody's Hero“. Nu zijn de Rush-teksten - sinds jaar en dag van de hand van drummer Neil Peart - soms moeilijk te doorgronden (tot mijn verrassing wordt dit door een breed glimlachende Geddy beaamd), maar de tekst van dit nummer is voor Rush begrippen heel direct.

„Het gaat over iemand die aan aids is overleden. Ik heb geen idee of het op echte feiten is gebaseerd. Het thema is dat we allemaal onze helden hebben. Dat zijn vaak vedetten uit de sport- of muziekwereld. Wat Neil hier uiteenzet is dat er ook mensen zijn die in stilte een enorm gevecht leveren, tegen een fatale ziekte bijvoorbeeld, en daarbij tot prestaties komen die ze eigenlijk een heldenstatus zou moeten opleveren. Maar soms, zoals in dit nummer, verlies je zo'n persoon uit het oog, hoor je het relaas pas achteraf en kun je niets meer veranderen aan zijn situatie, niet meer je respect laten blijken.“

Een ander nummer dat bij het draaien van de advancetape meteen opviel is „Stick It Out“. Een mooi vlot nummer gekenmerkt door zeer pakkende koor-tjes in het refrein. Geddy is blij dat het er uit blijkt te springen.

„Het is één van mijn favoriete songs. Het heeft een mooie melodie en ik heb werkelijk uren gewerkt om die koortjes goed op de band te krijgen.“

Een schitterende melodie, met name in de zanglijn, is wat ook „Between Sun And Moon“ uit zou kunnen laten groeien tot een Rush-klassieker. Geddy licht ook dit nummer kort toe:

„Het is een thema waar Alex mee aankwam en dat we al oefenend, als collectief tot een song hebben uitgebouwd. De tekst is ook heel goed, dankzij de bijdrage van Pye Dubois, die

al eerder meeschreef aan Rush-teksten, zoals die van „Force Ten“.“

Geddy Lee is samen met Alex Lifeson de oprichter van Rush, terwijl drummer Peart na een paar jaar de line-up compleetert. Sindsdien heeft Rush als een hecht trio gefunctioneerd zonder al te veel ambities buitenshuis. Het enige echte zijsprongetje dat te vermelden is, vormt de prima bijdrage „Battle Scar!“ aan de 'Universal Juveniles'-elpee van Max Webster, maar ook daar kwam het drietal in haar geheel voor opdraven. Je zou toch denken dat na een paar decennia een creatief persoon wel eens wat anders wil? Geddy denk even na voordat hij antwoord geeft.

„Die vraag is me in het verleden wel eens vaker gesteld. Het is een terechte, goede vraag, want het zet je aan tot nadenken over je leven en de indeling daarvan. Die behoefte aan solo-escapades is niet zo heel groot omdat ik veel, zoniet alles, kwijt kan binnen Rush. Het klinkt allemaal heel braaf en voorspelbaar, maar het is gewoon de waarheid. Je schrijft een paar maanden aan songs, je zit een maand of drie in de studio en dan ga je meerdere maanden op toer. Het jaar zit dan behoorlijk vol. Ik heb daarnaast nog een gezin en hobby's waaraan ik graag tijd spendeer. Ik heb wel wat ambities waarvoor de tijd me nu ontbreekt. Als de band ooit ophoudt te bestaan dan komt het allemaal wel. Ik zou dan graag bands willen produceren en soundtracks voor films schrijven.“

'Counterparts', zo is reeds duidelijk geworden uit het bovenstaande, is de titel van de nieuwe Rush-CD.

„Dat slaat terug op de thematiek in veel van de teksten. Veel gaan over relaties. Het heeft ook betrekking op de relatie binnen de band, iets waar we de laatste tijd veel over praten en nadenken. We hebben nu toch meer als voorheen onze eigen ideeën, wat in toenemende mate tot spanningen leidt. We hebben nog nooit zoveel botsingen gehad bij het maken van een nieuw album als bij deze produktie. Maar ik had er niet één willen missen, want ik ben ervan overtuigd dat een gezonde spanning de band ten goede komt. Het houdt je scherp. Als trio vormen we meer dan de som der delen, zo zeggen ze dat geloof

ik. Dat is een beeld dat zich steeds sterker aandient. We vullen elkaar perfect aan omdat we zo volstrekt verschillend zijn.“

Op zo'n moment is het natuurlijk verleidelijk om daar even op door te vragen. Geddy gaat er eens goed voor zitten.

„Alex is iemand die zijn leven goed georganiseerd heeft. Hij is de meest emotionele muzikant van ons driën. Hij speelt recht uit het hart, intuïtief en spontaan. Neil is de constante factor binnen de band. Hij denkt tamelijk rechtlijnig en heeft een heel gelijkmatig humeur. Zonder uitzondering vriendelijk en attent, je kunt altijd op hem rekenen. Ik heb de neiging nogal chaotisch te werken maar ben tegelijkertijd degene die de muziek het meest perfectionistisch benadert. Ik heb de drang om bij het componeren en arrangeren met een soort wiskundige precisie bezig te zijn.“

Door de jaren heen heeft Rush een geluid ontwikkeld wat herkenbaar en gerust uniek te noemen is. De invloed daarvan strekt zich ver uit. Je hebt regelrechte clonen, zoals het Amerikaanse Trytan, terwijl groepen als Cynic en Dream Theater op meer subtiele wijze hun inspiratie hebben verwerkt. Luistert Geddy Lee zelf naar andere muziek?

„Ontzettend veel. Soundgarden vind ik een prima band. The Tragically Hip is één van de leukste Canadese bands van dit moment. Een groep die ik laatst ontdekte is Curve, geweldig! Waar ik helemaal kapot van ben, al jaren, is Tom Waits.“

Voor de niet-ingewijden: een morsig type met een kraaiestem die, beukend op een piano, zichzelf begeleidt en reutelend zingt over drank, treurnis en slechte vrouwen. Een opmerkelijk idool dus voor onze perfectionist. Dat vinden zijn collega's ook, zo blijkt als Geddy grinnikend vervolgt.

„Ik probeerde de man wat populairder te maken bij Alex en Neil, maar die hoop heb ik opgegeven, want ze blijven het rampzalige herrie vinden. Onze muzikale smaak is door de jaren heen behoorlijk uit elkaar gedreven. Vroeger waren er platen die we aan elkaar doorgaven en waar we allemaal dol op waren. Dat gebeurt veel minder. De spanning waar ik het eerder over had is terug te voeren op deze ontwikkeling.“

Robert Haagsma

